

РЕШЕНИЕ

№ 4489

гр. София, 06.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V ТРИЧЛЕНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.05.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов

Димитрина Петрова

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **1982** по описа за **2021** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 185 - 196 от Административнопроцесуалния кодекс.

Делото е образувано по подадена чрез адвокат Ю. Д. жалба, от името на С. А. С., против чл. 46 от НАРЕДБА ЗА УПРАВЛЕНИЕ И РАЗПОРЕЖДАНЕ С ОБЩИНСКИ СПОРТНИ ОБЕКТИ И ЗА ФИНАНСОВО ПОДПОМАГАНЕ НА СПОРТНАТА ДЕЙНОСТ, НА ТЕРИТОРИЯТА НА СТОЛИЧНА ОБЩИНА (НУРОСОФПСД), приета с Решение на Столичния общински съвет, № 642/17.09.2019 г., по Протокол № 82/19.09.2019 г. Искането е, Съдът да обяви нищожност на разпоредбата или да я отмени, като незаконосъобразна.

Жалбоподателят и адвокатът не се явяват. С молба от 21.05.2021 г. жалбата се поддържа на посочените в нея основания, като са изложени доводи по същество, заявено е искане за възстановяване разнокли за водене на делото и е представена писмена защита.

Ответникът - Столичен общински съвет, представляван от юрисконсулт изразява становище за неоснователност на жалбата. Желает юрисконсултско възнаграждение и представя писмена защита.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава мотивирано заключение за основателност на жалбата, респ. – за противоречие на оспорената норма с: чл. 152 от Закона за физическото възпитание и спорта; чл. 9, ал. 1 от Закона за нормативните

актове и чл. 36, ал. 1 от Указа за прилагане на ЗНА.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, в настоящия състав, след като обсъди доводите на страните и наличните по делото писмени доказателства, приема следното. Жалбата е процесуално допустима, като подадена против конкретно индивидуализирана част от подзаконов нормативен акт, от легитимирано, по смисъла на чл. 186, ал. 1 АПК лице.

За оспорването е съобщено по реда на чл. 188, вр. чл. 181, ал. 1, ал. 2 АПК, чрез: обявление в неофициалния раздел на Държавен вестник, брой 32/16.04.2021 г.; поставяне на обявление в Административен съд София - град и публикуване в интернет - страницата на Върховния административен съд.

Оспорващият разпоредбата на чл. 46 жалбоподател счита, че същата е: нищожна и незаконосъобразна, защото е „формулирана в противоречие с материалния закон, а при приемането ѝ Столичният общински съвет е допуснал „съществени процесуални нарушения“. Тези твърдения са обосновани със следните доводи: като субект на нарушението са визирани физически лица - деецът е означен чрез „който“, но предвидената имуществена санкция е допустима само по отношение юридически лица, поради което е на лице противоречие с материалноправните разпоредби на чл. 13 и чл. 83 ЗАНН; „СОС е излязъл извън предоставената му от закона предметна компетентност (по материя), понеже са изменени „концептуални понятия като „спортен обект“, на който е дадена обща дефиниция, позволяваща обхващане на спортните имоти, но и на спортни площадки, съоръжения и въобще всяко съоръжение, насочено към създаване на условия и подпомагане на заниманията с физическа активност, спорт и спортно-туристическа дейност“; ЗФВС съдържа свои собствени административно-наказателни разпоредби и не делегира на СОС уреждането на подобна материя; разпоредбата на чл. 46 „припокрива“ съставите на нарушения по чл.чл. 109, 110 от Наредбата за общинската собственост и това „създава опасност от двукратно санкциониране или санкциониране за извършена привидна идеална съвкупност (чл. 18 ЗАНН) по двете наредби на СОС, в нарушение на принципа non bis in idem“; наличието на състав на престъплението „унищожаване и повреждане“ (чл. 216 НК) определя „интервенцията на местния законодател в тази материя като принципно недопустима, а порокът - толкова съществен, че обуславя нищожност на разпоредбата“; внесеният в СОС проект на наредбата не е отразил „приетите в хода на обществените консултации предложения“; не е извършено „валидно разгласяване на нормативния акт по трите кумулативни начина - на страницата на общината в Интернет, чрез средствата за масово осведомяване и по друг начин, определен от правилника на ОбС“.

Предмет на оспорване в настоящото съдебно производство е само разпоредбата на чл. 46 от НУРОСОФПСД, чието съдържание е следното: „чл. 46. На лицата, които повреждат спортни обекти и спортни съоръжения - общинска собственост, когато деянието не съставлява престъпление по смисъла на чл. 9 от Наказателния кодекс, се налага имуществена санкция от 200 до 2000 лева за еднолични търговци и за юридически лица, независимо от имуществената отговорност за причинените вреди“.

Разпоредбата на чл. 46 е част от Глава четвърта „Контрол и административнонаказателни разпоредби“. С § 2 ПЗР е заявено, че наредбата се приема „на основание чл. 8 от Закона за нормативните актове, чл. 21, ал. 1, т. 23 и ал. 2, чл. 22, ал. 4 от Закона за местното самоуправление и местната администрация, чл. 103, ал. 1, т. 3, чл. 107, ал. 2, чл. 108, ал. 3, чл. 116, ал. 2 и на основание чл. 133, ал. 4

от ЗФВС, както и на основание чл. 76, ал. 3 и чл. 79 от АПК“. Според мотивите на вносителите, наредбата е приета след настъпили „значителни промени в обществените отношения, свързани със спортните обекти и целевото финансиране на спортни организации и спортни клубове и приемането на нов Закон за физическото възпитание и спорта“, в сила от 18.01.2019 г.).

Жалбата е неоснователна.

Нормата на чл. 168, ал. 1 АПК, приложима по силата на преpraщашата разпоредба на чл. 196 АПК задължава Съда да обсъди и провери, освен посочените от оспорващия основания, и законосъобразността на оспорената част от наредбата, като цяло. Приложенията в административната преписка доказателства дават основание на Съда да приеме, че от страна на СОС е бил спазен редът, регламентиран с чл. 77 АПК за издаване на подзаконовия нормативен акт и начинът за разгласяването му, предвид чл. 78, ал. 3 АПК. Възраженията на жалбоподателя за обратното, не са подкрепени с доказателства.

Общинският съвет, като орган на местното самоуправление на територията на съответната община решава самостоятелно въпросите от местно значение, които законът е предоставил в негова компетентност. В изпълнение на предоставените му правомощия Столичният общински съвет е овластен да издава нормативни актове, с които урежда, съобразно нормативни актове от по - висока степен обществени отношения с местно значение - чл. 76, ал. 3 АПК, вр. чл. 8 ЗНА, вр. чл. 21, ал. 2 от Закона за местното самоуправление и местната администрация. Според чл. 7, ал. 2 от Закона за нормативните актове „наредбата е нормативен акт, който се издава за прилагане на отделни разпоредби или подразделения на нормативен акт от по-висока степен“. Член 8 ЗНА позволява на „всеки общински съвет да издава наредби, с които да урежда съобразно нормативните актове от по-висока степен неуредени от тях обществени отношения с местно значение“.

Предмет на оспорване в настоящото съдебно производство е само разпоредбата на чл. 46 от НУРОСОФПСД, чието съдържание в следното: „чл. 46. На лицата, които повреждат спортни обекти и спортни съоръжения - общинска собственост, когато деянието не съставлява престъпление по смисъла на чл. 9 от Наказателния кодекс, се налага имуществена санкция от 200 до 2000 лева за еднолични търговци и за юридически лица, независимо от имуществената отговорност за причинените вреди“.

Разпоредбата на чл. 46 е част от Глава четвърта „Контрол и административнонаказателни разпоредби“. С § 2 ПЗР е заявено, че наредбата се приема „на основание чл. 8 от Закона за нормативните актове, чл. 21, ал. 1, т. 23 и 25, чл. 21, ал. 2 и чл. 22, ал. 4 от Закона за местното самоуправление и местната администрация, чл. 103, ал. 1, т. 3, чл. 107, ал. 2, чл. 108, ал. 3, чл. 116, ал. 2 и на основание чл. 133, ал. 4 от ЗФВС, както и на основание чл. 76, ал. 3 и чл. 79 от АПК“. Според мотивите на вносителите, наредбата е приета след настъпили „значителни промени в обществените отношения, свързани със спортните обекти и целевото финансиране на спортни организации и спортни клубове и приемането на нов Закон за физическото възпитание и спорта“, в сила от 18.01.2019 г.).

Предметът на Закона за физическото възпитание и спорта (чл. 1) е да уреди „обществените отношения, свързани с развитието и управлението на системата на физическата активност, физическото възпитание, спорта и спортно-туристическата дейност в Република България“. Разпоредбата на чл. 103, ал. 1 ЗФВС позволява „спортните обекти – държавна или общинска собственост“ да се предоставят

безвъзмездно за определено време, за изброените в общо шест точки дейности, като според ал. 2, за спортните обекти – общинска собственост, условията и редът за ползване се определят с наредба на съответния общински съвет. Определяйки с процесната НУРОСОФПСД условията и реда, Столичният общински съвет логично е решил да предвиди с чл. 46 и санкции за „лицата, които повреждат спортни обекти и спортни съоръжения - общинска собственост, когато деянието не съставлява престъпление, по смисъла на чл. 9 от Наказателния кодекс“. Санкцията е определена като „имуществена, от 200 до 2000 лева за еднолични търговци и за юридически лица, независимо от имуществената отговорност за причинените вреди“. Очевидно е, че за извършено административно нарушение (повреждане на спортни обекти и спортни съоръжения - общинска собственост) ще подлежат на санкция само юридически лица и ЕТ. В това отношение разпоредбата не поражда съмнения и неясноти, както счита оспорващият, защото деецът не е означен с „който“ и защото не е предвидено наказание „глоба“, присъщо за физическите лица. В тази връзка не е на лице твърдяното „противоречие с материалноправните разпоредби на чл. 13 и чл. 83 ЗАНН“. Волята на СОС е била да предвиди санкции само по отношение юридически лица и ЕТ, което на пръв прочит определя такова решение като непрецизно, но не и като материално незаконосъобразно. Преценката е с оглед на това, че според ал. 2 на чл. 108 ЗФВС, „спортни обекти или части от тях – държавна или общинска собственост, може да се отдават под наем за срок до 30 години на спортен клуб, спортна федерация или обединен спортен клуб, които са вписани в съответния регистър по чл. 9, ал. 1“. С други думи, след отдаване под наем, по силата на съответните договори отговорността за поддържане на обектите е върху наемателите, които в този смисъл са заинтересовани да пазят имуществото от повреждане и/или унищожаване.

Неоснователно е и възражението, че ЗФВС „съдържа свои собствени административно-наказателни разпоредби и не делегира на СОС уреждането на подобна материя. В частта „Административнонаказателни разпоредби“ (Глава петнадесета) ЗФВС не предвижда санкции за повреждане/увреждане на спортни обекти или на части от тях, с оглед на което не може да бъде приета за приложима в такива случаи санкционната норма на чл. 152 с.з. Приемането на чл. 46 НУРОСОФПСД се основава на възможността, дадена с чл. 22, ал. 4 ЗМСМА и неподвижването на глоба за физически лица, не определя разпоредбата като нищожна или незаконосъобразна.

Възражението за извършени с Наредбата изменения на „концептуални понятия като „спортен обект“, Съдът възприема като неотнормено, понеже се оспорва само чл. 46 и дефинициите, дадени с § 1 ДР не се отразяват смислово и практически на санкционната норма.

Наличието на санкционните разпоредби на чл. 109 и чл. 110 от Наредбата за общинската собственост не е причина да бъде квалифицирана като незаконосъобразна тази на чл. 46 НУРОСОФПСД. Нормата на чл. 109 НОС („Лицата, които повреждат общински имоти, когато деянието не съставлява престъпление по Наказателния кодекс на Република България, се наказват по тази наредба, независимо от имуществената отговорност за причинените вреди“) се явява обща, сравнена с тази на чл. 46 от процесната наредба и не съществува процесуална причина за такъв дуализъм. Съществуването на двете разпоредби, само по себе си не може да бъде обстоятелство, създаващо предпоставки за налагане на две отделни административни

наказания, за едно и също административно нарушение, и не дава основание да се счита, че тази на чл. 46 е незаконосъобразна.

Несподелено от настоящия съдебен състав е и възражението, че чл. 216 НК, определящ състави на престъпления за унищожаване и повреждане на чужди движими вещи, не допуска „интервенция“ на местния законодател в тази област.

Изпълнителното деяние на престъплението „унищожаване и повреждане“ е определено от обективна и от субективна страна с чл. 216, ал. 1 НК така: „Който унищожи или повреди противозаконно чужда движима или недвижима вещ“, а наказанието е лишаване от свобода. Кой деяния не са престъпни, определя дефиницията на чл. 9, ал. 2 НК, а тази по чл. 6 ЗАНН определя деянията, съставляващи административни нарушения, за които наказанието е глоба или имуществена санкция. Както се каза по – горе, нормата на чл. 22, ал. 4 ЗМСМА дава правомощие на общинския съвет да предвижда налагането на глоби и имуществени санкции за нарушаване на наредби. Това правомощие за случая не е ограничено и не влиза в противоречие с разпоредбата на чл. 216, ал. 1 НК.

В изготвената от вносителите на наредбата справка за постъпили бележки и предложения от проведените обществени консултации за обсъждане на проекта е отразено и становището на адвокат Ю. Д.. Това, че СОС не е възприел бележките му, не представлява нарушаване на процесуалните правила за гласуване и приемане на подзаконовия административен акт.

В заключение – разпоредбата на чл. 46 от Наредба за управление и разпореждане с общински спортни обекти и за финансово подпомагане на спортната дейност, на територията на Столична община, приета с Решение на Столичния общински съвет, № 642/17.09.2019 г., по Протокол № 82/19.09.2019 г. е материално и процесуално законосъобразна, като по отношение на тази норма не са налице основанията за отмяна, по смисъла на чл. 146 АПК. Жалбата против тази разпоредба подлежи на отхвърляне, което дава основание (чл. 143, ал. 3 АПК) на Съда да уважи искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и да го определи в размер на 100 лева, на основание чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 193, ал. 1, чл. 143, ал. 3 АПК Административен съд София – град, V^{-ти} тричленен състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО по жалбата от адвокат Ю. Д., като пълномощник на С. А. С., против чл. 46 от НАРЕДБА ЗА УПРАВЛЕНИЕ И РАЗПОРЕЖДАНЕ С ОБЩИНСКИ СПОРТНИ ОБЕКТИ И ЗА ФИНАНСОВО ПОДПОМАГАНЕ НА СПОРТНАТА ДЕЙНОСТ, НА ТЕРИТОРИЯТА НА СТОЛИЧНА ОБЩИНА (НУРОСОФПСД), приета с Решение на Столичния общински съвет, № 642/17.09.2019 г., по Протокол № 82/19.09.2019 г.

ОСЪЖДА С. А. С. - ЕГН: 98100028660 да заплати на Столичния общински съвет юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния Административен Съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: